

שהביאו עצים לקרבן. וזמן משפחתנו היה קבוע להביא עצים בי' באב.

ואירע שחל תשעה באב להיות בשבת, ודחינו אותו למוצאי שבת.

דהיינו, שהתענו צום תשעה באב ביום ראשון, כדין תשעה באב נדחה. והיינו מתענין באותו היום, ולא משלימין את התענית, אלא אכלנו לפני סוף היום, כדי שלא להיות בכל אותו היום בתענית. לפי שאותו היום עשרה באב הוא, ויום טוב שלנו היה.

ורצה רבי אליעזר בי רבי צדוק להוכיח מכך שאפילו בזמן שאין בית המקדש קיים [שהרי הוא היה אחר החרבן, שהרי התענו בתשעה באב], ואין מקריבין קרבן, מכל מקום נהגו אותו יום טוב.

ומזה מוכיחה הגמרא, שעל אף שרבי אליעזר ברבי צדוק הוא מרבנן דפליגי על רבי יוסי, אפילו הכי החזיק את אותו היום ליום טוב. ומוכח, שהקריבו יחידים קרבן עצים.

ובהכרח, שמכשירי קרבן שאני, וכולי עלמא מודו שבאים משל יחיד. [פירשנו הסוגיא כפי גירסת הגר"א, ויש פירושים אחרים].

תמן במסכת מנחות תנינן: כל קרבנות [מנחות] היחיד והציבור — באין בין מן תבואת הארץ ובין מן תבואת חוצה לארץ.

בין מן החדש [גידולי שנה זו] ובין מן הישן [גידולי שנה שעברה].

היין מן מנחת העומר ושתי הלחם, שאין באין אלא מן החדש, ומן הגדל בארץ בלבד.

אמר רב חונה בשם רבי ירמיה: משנה זו — דרבי ישמעאל היא.

דמצינו שרבי ישמעאל אומר: אין העומר בא מן הסוריא, ואף שלגבי כמה הלכות סוריא היא כארץ ישראל.

ומוכח, שכל שכן שאין העומר בא מחוץ לארץ.

אבל רבנן, דפליגי על רבי ישמעאל, וסברי שעומר בא מסוריא, הוא הדין שהם סוברים שבא אפילו מחוץ לארץ, ודלא כמתניתין דמנחות.

תמן במסכת כלים תנינן: עשר קדושות של הארצות הן, זו למעלה מזו

ארץ ישראל — מקודשת מכל הארצות.

ומה היא קדושתה — שמביאין ממנה מנחת העומר והביכורים ושתי הלחם, מה שאין מביאין כן מכל הארצות.

אמר רבי חייא בשם רבי ירמיה: משנה זו — דרבי ישמעאל היא!

דרבי ישמעאל אומר: אין העומר בא מן הסוריא, וקל חומר שאינו בא משאר ארצות. אבל רבנן דפליגי בסוריא, מכשירין נמי עומר הבא משאר ארצות.

תמן במסכת שביעית תנינן:

הא דכתיב "ששת ימים תעבוד וביום השביעי תשובות. בחריש ובקציר תשובות" — אינו ענין לשבת.